

[Starcke.]

ninger. Og naar der i § 7 endvidere tales om, at Husassistenten har Ret til Bad een Gang om Ugen, vil jeg gøre opmærksom paa, at i Øjeblikket findes der Hjem, hvor det i Aftalen med Husassistenten ikke staar som en Ret, men som en Pligt at tage Bad een Gang om Ugen.

Naar der i § 10 tales om Ret til Kost og Logi i Ferien, tror jeg ikke, det er helt gennemtænkt. Det maa jo være Husmoderen, som eventuelt skal gaa og sørge for Husassistentens Kost, og da det i mange Hjem praktisk er saadan, at Husassistenten faar Ferie paa samme Tid, som Familien holder Ferie, er det ikke videre godt udformet. I det hele taget synes jeg, at der tales mere om en Beskyttelse af Husassistenten end om Beskyttelse af Husmoderen. Hvor-naar *hun* egentlig skal have fri, hvornaar *hun* egentlig skal have Ferie, er et Spørgsmaal, som er ganske overordentlig alvorligt for mange Hjem, særlig i de Hjem, der i Øjeblikket har vanskeligt ved at faa Hus-hjælp. Jeg tænker her paa alle de mange Hjem, der efterhaanden findes, hvor Husmoderen ikke blot er Husmoder hjemme, men er kvalificeret og uddannet til en eller anden Form for Arbejde uden for Hjemmet, Aandsarbejde eller en anden Ting, og hvor det socialt set er upraktisk ikke at udnytte saadan kvalificeret Arbejds-kraft, fordi de altid skal gaa hjemme, eftersom de ikke kan faa tilstrækkelig Hjælp. Noget lignende gælder Lægehjem, hvor Lægen jo har en Pligt til stadig at skulle være rede; der skal til Stadighed være en, der lytter efter Dørklokken, en, der lytter efter Telefonen, og hvis Lægen ikke er gift og ikke kan faa Hjælp, er det fuldstændig umulige Forhold, og selv hvor han er gift, betyder det, at Manden og Konen aldrig nogen Sinde kan gaa ud sammen, men at en af dem altid sidder lænket ved Telefonen eller ved Dørklokken.

I §§ 11 og 12 tales der om, at det er Arbejdsgiveren, der skal betale baade Brandforsikringen og Husassistentens Lægeundersøgelse. Hvis et saadant Lovforslag skal gælde en Lov om Retsforhold, synes jeg, det er ganske naturligt, at hver sørger for det, som hører ind under den enkeltes Ejendoms- og Ansvarsomraade.

Jeg vil tilslutte mig de Bemærkninger, som er fremkommet om §§ 28 og 29, fordi det er meget taaget udformet, dette, at der siges at hvis Husassistenten eller Arbejdsgiveren har „grundet Formodning“, saa kan de betragte Kontrakten som ugyldig. Jeg tror, det er meget farligt at

komme ind paa saadan noget, men jeg vil ogsaa sige, at i Øjeblikket hersker der nogle Steder temmelig uheldige Forhold, idet det ikke er ualmindeligt, at Husassistenten forpligter sig til at tiltræde en Plads til den første i en Maaned og saa ganske roligt bliver borte, og det er vist meget, meget vanskeligt efter de bestaaende Lovgivningsforhold at anlægge noget Erstatningskrav over for Husassistenten for Brud paa en saadan Aftale. Jeg kender et Lægehjem, hvor en Husassistent var instrueret om den Del af Hjælpen, som hun skulde yde med Hensyn til at lytte efter Dørklokken, og hvor Lægen den første Søndag, Husassistenten var der, havde Søndagslægevagt og derfor for af Sted fra Morgen til Aften. Husassistenten var meget flink om Formiddagen, men saa kedede det hende aabenbart, for pludselig var hun forsvundet og havde taget Kuffert og det hele med og ladet Patienterne og Lægen i Stikken. Saadan et Forhold er meget uheldigt, og det er meget uheldigt, at der slet ikke er noget Baand paa den Slags Kontraktbrud. Hvis en saadan Lovgivning derfor skal gennemføres — og jeg indrømmer, at der er umaadelig mange Forhold, hvor Husassistenten trænger til rets-lig Beskyttelse —, maa denne Beskyttelse være gensidig og gælde for begge Parter.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg vil udtale en Tak til de Ordførere, som ikke helt har afvist det forstandige, der kan være ogsaa i mine Betragtninger, og som jeg tror jeg har udtrykt her i Dag. Jeg ønsker ikke noget ondt over Forslags-stilleren, det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, for ellers kunde man jo nok sige, at det vilde vække lidt Forfærdelse i det ærede Medlems egne Kredse, hvis dette Forslag blev ophøjet til Lov uforandret, som det er forelagt. Jeg tror nok, det vilde volde lidt Vanskeligheder for det ærede Medlem at faa det forklaret; det kunde være galt nok, hvis det blev offentliggjort i sin Helhed.

Naar jeg har tilraadet en vis Varsomhed paa dette Omraade, og naar jeg har sagt, at man kan fremsætte Forslag for at faa dem vedtaget, og at man ogsaa kan fremsætte Forslag, fordi man ønsker at rejse Problemer til Drøftelse, er det for at være venlig over for det ærede Medlem, og jeg forstod ogsaa, at han paaskønnede Venligheden. Det kvitterer jeg naturligvis for. I samme Øjeblik man skal lovgive paa et Omraade som dette, maa vi ikke glemme,